

Братя Грим

Даровете на малките
човечета

Живели някога един шивач и един златар, които тръгнали заедно да пътешестват.

Веднъж, когато слънцето вече залязвало, те чули странна далечна мелодия. Тя звучала така приятно, че те забравили умората си и започнали да вървят по-бързо. Скоро стигнали до един хълм. Луната била изгряла и пръскала ярка светлина наоколо. Пред очите на двамата пътници се разкрила необикновена гледка – десетки малки човечета – мъже и жени – весело танцували в кръг, хванати за ръце, и пеели чудесна песен. В средата на кръга стоял най-възрастният от тях. Той бил облечен в пясра одежда, а върху гърдите му се спускала бяла като сняг брада.

Шивачът и златарят замръзнали на местата си от изненада. В същия миг белобрадият старец им кимнал да влязат в кръга, а малките човечета се отдръпнали, за да им направят място. Златарят имал гърбица и като всички гърбави хора, се престашил и влязъл в кръга пръв; шивачът бил по-предпазлив, но като видял как всички се веселят, смело пристъпил напред. Кръгът се затворил и малките човечета продължили да танцуват и да пеят. Тогава старецът извадил от пояса си нож, наточил го и като се уверил, че е достатъчно остър, се обърнал и погледнал пришълците. Те се разтреперили от страх, но нямали време дори да помислят – със светкавична бързина старецът хванал златаря, остригал косата и брадата му, а след миг същото се случило и с шивача. После дружелюбно ги потупал по рамото сякаш искал да им каже, че добре са постъпили, като не са се съпротивявали. Сетне им показал една купчина въглища и им дал знак да си напълнят джобовете. И макар че не знаели за какво може да им послужат въглищата, шивачът и златарят се подчинили и тръгнали да търсят подслон.

Когато се спуснали в долината, ударило полунощ. Изведнъж музиката секнала и хълмът потънал в тишина, огрян от лунната светлина. Двамата пътници намерили един запустял двор, покрили се с наметалата си и легнали да спят, като забравили да извадят въглищата от джобовете си.

На сутринта се събудили от тежестта на някакъв товар. Бръкнали в джобовете си и не могли да повярват на очите си – те били пълни със злато. Така станали богати хора. Ала златарят, който бил много алчен, предложил на шивача да останат още един ден и вечерта отново да отидат при малките човечета, за да се сдобият с още злато.

– На мен и това ми стига – казал шивачът. – Ще стана майстор, ще се ожена и ще бъда наистина щастлив човек. – Но се съгласил с предложението на златаря да останат още един ден.

Вечерта златарят приготвил две големи торби, за да ги напълни със злато, и се отправил към хълма. Там заварил малките човечета да пеят и да танцуват. Белобрадият старец отново подкастрил косата и брадата му, а после му посочил купчината с въглища. Златарят това и чакал. Напълнил джобовете си и торбите колкото можал и весело потеглил по обратния път. Легнал, завил се и сладко заспал.

На сутринта, едва отворил очи, бързо бръкнал в джобовете си, но там намерил само черни въглища. „Все пак имам малко злато от миналата нощ“ – помислил си той. Ала то също се било превърнало в буци въглища. Изплашеният златар се ударил по челото и в този миг разбрал, че главата му е съвсем гола. Нещастieto му обаче не свършило дотук – когато се погледнал, видял, че на гърдите му е израснала гърбица, много по-голяма от тази, която носел на гърба си. Тогава разбрал, че е наказан заради алчността си и горчиво заплакал. В това време шивачът се събудил и започнал да го утешава.

– Ти винаги си бил най-добрият ми приятел. От днес нататък ще живеем заедно.

Така и станало. Но нещастният златар трябвало до края на живота си да носи две гърбици и да крие от хората голата си глава.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die Geschenke des kleinen Volkes

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2490>]